

מ"ת 16203/05 - מדינת ישראל נגד מוחמד קדách (עוצר) - nocach, מורה קדách (עוצר) - נוכח

בית משפט השלום בבא ר שבע

מ"ת 15-05-16203 מדינת ישראל נ' קדách(עוצר) ואח'

בפני	כבוד השופט אלון אופיר
מבקשים	מדינת ישראל - ע"י לשכת תביעות נגב ע"י ב"כ עו"ד נמרוד שחל
נגד	1. מוחמד קדách (עוצר) - נוכח 2. מורה קדách (עוצר) - נוכח
משיבים	עו"ד סامر עבאס - נוכח

בפני בקשה של המדינה להורות על מעצר עד לתום ההליכים המשפטיים של המשיבים 1 ו- 2.

ענייןם של המשיבים בא בפני כבוד השופט עטר וביום 18.5.15 קבע בהחלטה מונומקט כי מתיקיימת ביחס לשני המשיבים עילת מעצר וכי יש ראיות לכואורה המגבות פוטנציאלי להרשותו המשיבים.

עוד נקבע על ידי השופט עטר כי עבירות האלימות המียวחות למשיבים והחבלות הקשות שנגרמו למתרוגנים מלמדות על מסוכנות גבוהה, קל וחומר כאשר למשיב 2 עבר פלילי בעבירות אלימות הכלל מאסר מותנה בר הפעלה.

כתוצאה מאותה ההחלטה, נשלחו המשיבים לחקירהopsis למסנן איזו מסוכנותם תבחן גם לאור תסוקיר מקצועי של שירות המבחן למ bogrim.

לאחר קבלת תסוקירים ראשוניים, ולאחר קבלת תסוקרים משלימים, הובאו העצורים לדין בפני במהלכו בקשה ההגנה לשחררם בתנאים של מעצר בית מלא, בלויי ערבים ובאפשרות של איזוק אלקטרוני.

בבסיס טענות ההגנה ביחס למשיב 1 העובדה כי מדובר באדם צער, נעדר עבר פלילי שלו לו הסתברותו הראשונה עם החוק.

ביחס למשיב 2 טענה ההגנה כי אף שהמדובר במי שלו עבר הכלל עבירת אלימות עם תנאי בר הפעלה, מדובר למי שנחבל קשות במהלך האירוע נשוא תיק זה, לא נשקפת ממנו סכנה לשalom הציבור במצבו וניתן להישען על המלצת עמוד 1

שירות המבחן לפיה שחררו בתנאים של איזוק אלקטרוני ומעצר בית מלא יאיינו את מסוכנותו.

אדגש כי שירות המבחן לא בא בכל המלצת שחרור ביחס למשיב 1 וביחס למשיב 2 קבע שירות המבחן כי המלצת השחרור נובעת רק בשל מצבו הבריאותי ולא בשל הנחה כי יש בחלופות כדי לאין מסוכנותו (ראה פסקה אחרתה בתסקירות המשיב 1).

ביחס לשני המשיבים קבע שירות המבחן באופן חד ממשמעי כי התרשם מנטיה לאימפלסיביות ומעמדות אשר מאפשרות התנהגות אלימה.

כן קבע שירות המבחן כי ביחס לשני המשיבים מתרשם הוא מקיומה של רמת סיכון להישנות התנהגות פורצת גבולות.

דין והכרעה -

בבואי להעריך את יכולת החלופות המוצעות לאין את מסוכנותם הספציפית של המשיבים, אין אני יכול להתעלם מרף המסוכנות החיריג העולה מהתנהגותם הלאכoriaית בפרשה זו.

כפי שפורט בהרבה רובה בהחלטתו של השופט עטר, חבירו שני המשיבים לתקיפותם האלימה של שני המתלוונים תוך שהיכנו נתיב מילוט מבודד ועוד ועשׂו שימוש בכלי תקיפה (המשיב 2 מספריים ואילו המשיב אחד נרגילה מזוכcit)アイテム תקפו וגרמו לפציעה בנسبות מחמירות של המתלוונים.

אין מדובר באירוע מהיר אשר נוצר בחמת זעם רגעית, אלא בתקופה שהיא לכואה מתוכננת, מלאה בבניית מסלול מילוט עם אריזת חפצים אישיים טרם התקיפה, וביצוע של התקיפה עצמה בצורה אלימה אשר היה בה פוטנציאלי ממשי לקיפוח חי המותקפים (אחד המותקפים אף נזכר בחלקי גופו שונים).

ה גם שהמשיב 1 נעדך עבר פלילי ואין ספק כי הדבר באדם צער, התנהלות בפרשה זו מקימה חשש ממשי כי הדבר באדם שగבולות המותר והאסור זרים לו לחלווטין.

ביחס למשיב 2 המצב חמור שבעתים שכן לו כבר עבר פלילי הכלול מאסר מוותנה בר הפעלה, וכי שקבע השופט עטר בסעיף 50 של החלטתו היה משב זה נחוש "לסגור חשבון" עם המותקפים ولكن עוצמת המסוכנות הנש��ת ממנו גבוהה אף משל המשיב 1.

אדגש כי בהתאם למידע למסר שירות המבחן, כל ניסיונות ה"סלחה" בין המשפחה החיצונית למשיבים נכשלו. בין אם הדבר נובע ממותו של אבי המותקפים בתאונת ובין אם מסיבה אחרת, נותרה העוינות בין המשיבים למתלוונים ללא כל פתרון של הידרות בין המשפחות.

בבש"פ 930/15 אבישי בוסקילה נגד מדינת ישראל, דין אך לאחרונה (ביום 10.2.15) בית המשפט העליון בפרשת אלימות אחרות שם תקף העורר לכואה אדם אחר תוך שדריך אותו בדין.

גם באותה הפרשה קדם לתקיפה תכנון שלה וחרף המלצה השחרור בתנאים של שירות המבחן, אישר בית המשפט העליון את החלטת המחויז להוtier את העורר בمعצר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

בקביעתו לאישור המעוור קבע בית המשפט העליון כי חלופת מעצר עלולה להוביל להישנות אירומים "ועם כך לא ניתן להשלים". (אגב, כך גם החליט בית המשפט העליון בבש"פ 5437/14 גנאי קובין נגד מדינת ישראל שם אישר מעטו עד תום ההליכים של העורר לאחר שתקף בנסיבות חמירות אחר ללא עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע)

אני סבור כי הפרשנות בשני המקרים דומות ואף הפרשה במקורה דן עת קשו שניים קשור לביצוע פשע הכלול תקיפה בנסיבות חמירות, תקיפה אשר הגיע לכדי גרימת חבלות של ממש, היא בבחינת קל וחומר לפרשת אבישי בוסקילה הנ"ל.

שחררו של המשיב 1 בתנאי מעצר בית כאשר ברקע קיימת איבה בלתי פטורה בין המשפחה, כאשר מדובר בניו שתקנן וביצע באופן קר לאורה את תקיפתם של המתلونנים, וכך אשר שירות המבחן קבע כי **ביחס לאדם זה רמת סיכון להישנות התנהגות פורצת גבולות**, הינו בלתי אפשרי.

אין אני סבור כי ביחס זה יכול מעצר בית או איזוק אלקטרוני עם ערבים להוות מחסום מפני הישנות מקרי תקיפה נוספים. לו מדובר היה בתגובה אימפרטיבית לנקודת של אדם נורטטיבי, או אז אולי ניתן היה לשקל אין המסוכנות בדרך של חלופה המוצעת ע"י ההגנה. אולם, כאשר בתכנון קר עסקין וביצוע אלים של אותו התכנון, פוטנציאלית הסכנהadem זה בלתי ניתן לאין בעניין בדרך של חלופת מעצר.

ביחס למשיב 2 המצב קשה ומורכב אף מזה של המשיב 1.

בהתאם לראיות חלקו בתקיפה האלימה היה אף גבוה משל המשיב 1 וכי שקבע בצדκ השופט עטר רף המסוכנות הנש�� ממנה גבוה יותר (ראה סעיף 50 בהחלטתו מיום 18.5.15).

אין אני סבור כי לפניו של המשיב 2, אגב ניסיון ההימלטות שלו מן הזרה, יש נפקות לשאלת מסוכנותו.

טיפול רפואי הולם יכול המשיב 2 לקבל גם במהלך מעצרו, ולא נעלמו מעניין הקשי ווהסביר אותו הוא עבר כתוצאה מוגבלותו בתנאי מעצר.

יחד עם זאת, מדובר באדם שכגדו תלוי מסר מותנה בר הפעלה כתוצאה מעבירות אלימות אחרות **וגם לגביו קבע שירות המבחן כי קיים פוטנציאלי להישנות התנהגות פורצת גבולות**.

המלצת השירות על שחרור באהה **בק** בשל מצבו הרפואי של המשיב 2 ובעניין זה לא שוכנעתי כי השארתו של המשיב 2 במעצר עלולה לפגוע בבריאותו.

אני סבור כי שחררו של המשיב 2 ממעצר לתנאי מעצר בית עלולה ללבות אלימות נוספת שכן הוא עצמו הצהיר (בהתאם לראיות שבפני) כי בכונתו "לסגור חשבון" עם המתلونנים, פעולה שהחלה בתקיפתם באמצעות דקירה עם מספרים ואני לדעת כיצד היא עלולה עוד להסתיים אם ישוחרר.

אדגש כי אם תחול הרעה משמעותית במצב בריאותו של הנאשם 2, לעולם נתונה למשיב הזכות לפנות בבקשתה לעיון חזר אשר תבחן מחדש החלטה זו. בשלב זה, לא התרשםתי כי הנאשם במצב רפואי במצב ראוי אשר אינו מאפשר התמודדות בתנאי מעצרו הנוכחי של הנאשם 2 והן של שב"ס עם טיפול רפואי הולם.

אין אני סבור כי המפקחים המוצעים יכולים למנוע ניסיון אלימות נוספת שלו פוטנציאלי ממשי בעיני בין הנאשם והתלווננים או משפחתם. אין גם אפשרות איזוק אלקטרוני למנוע מהלך פוטנציאלי זה.

מן המתואר לעיל, הגיעו למסקנה לפיה אין בנסיבות המוצעות בכך לאין את מסוכנותם הספציפית של הנאשם 1 או הנאשם 2 ואני מחליט להורות על מעצרם עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם.

ניתנה היום, א' تمוז תשע"ה, 18 יוני 2015, בנסיבות הצדדים.